

PROSTOR

Květen 2022

Povídali jsme si s budoucími filmaři -

s těmi, kdo stáli u zrodu nového oddělení filmové tvorby na naší ZUŠ

Do redakce Prostoru přišli tři: paní učitelka **Camilla KATRENIÁKOVÁ** a s ní její dva žáci **Mario STRAKA (15)** a **Zdeněk MATOUŠEK (15)**. Zdeněk se tvářil zpočátku jako ten, kdo jen doprovází svého dlouholetého kamaráda Maria, a jen proto, aby ho při tomto interview podpořil, nicméně záhy se ukázalo, že i on, stejně jako Mario jsou „pilíři“ Filmové tvorby na ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně. Ale začneme tím, proč vlastně jsme vlastně tento rozhovor jako redakce iniciovali a proč vznikl.

Na snímku paní učitelka Camilla Katreniaková a Mario Straka.

Mario STRAKA, v současné době žák 9. ročníku Základní školy Františkovy Lázně totiž nedávno úspěšně vykonal přijímací zkoušky **Střední průmyslovou školu sdělovací techniky v Praze**, a dostal již vyznamení, že byl na tuto prestižní školu přijat!! Kromě zkoušky z českého jazyka byly určitě nejdůležitějším kritériem pro přijetí úspěšně složené talentové zkoušky, kdy uchazeči museli zhotovit a předložit soubor devíti fotografií – tři portréty, tři krajiny a zbývající tři fotografie byly ukázkou vlastní tvorby.

Mario, gratulujeme a prozrad' nám, jak se na svá budoucí studia těšíš? Samozřejmě, že jsem rád, že se mi to podařilo, že jsem se na tuhle školu dostal, a že budu studovat to, co mne lákalo už od malička: fotografování, psaní scénářů, filmování, a to jak za kamerou, tak i před tou kamerou. Tím mám na mysli i vlastní hraní. A vlastně vůbec celou tvůrčí atmosféru kolem filmování.

Je tady taky s tebou kamarád Zdeněk, s kterým, jak jsem už zjistila, se nejen znáte už od mateřské školy, ale velmi vás jako nerozlučné kamarády sblížila stejná záliba. Takže se teď obrátím na něj. Zdeňku, tebe nelákalo přihlásit se na stejnou školu?

Pokračování na straně 2

Písnička

Kdybych se ráno probudila a stala bych se písničkou, chtěla bych být takovou, která vás donutí tančit, i kdyby vás nikdo k tanci nevyzval. Dokázala bych ve vás uvolnit smutek, který vás svírá zevnitř. Díky mě svět vypadá a bude vypadat lépe a svět více procítíte. Dokážu díť slova a krásu okamžiku a hudbu emocím, které jinak neumíš popsat. Někdo mě možná nebude mít rád, ale já budu stále hrát pro ty, kteří mají v srdci radost, ale neumí ji ukázat.

Budu ti připomínat dávno zapomenuté vzpomínky. Tvá duše začne pomalu souznít s tělem, jako nikdy před tím. Jestliže mě budeš brát nadarmo, odejdu a vrátím se, až mě zase budeš potřebovat. Neboli, když zapomeš na to, co je opravdu důležité, já ti v tu danou chvíli ukážu, na čem ti záleželo dřív. Udám ti směr kudy a kam se vydat. Jelikož procházka

minulostí pomůže najít tvoje místo v budoucnosti.

Dělám službu lidem, kterou mi nikdo z nich nemusí oplácet. Vyhýbám se normám a vždy tě dokážu překvapit. Prsty tě opět začnou mravenčit až budu procházet tvými ušima. To jsem já, představitelka lásky, smutku, štěstí, ale hlavně otevírám bránu tvým uzavřeným tužbám, snům a emocím.

Alice Hynková

Povídali jsme si s budoucími filmaři - s těmi, kdo stáli u zrodu nového oddělení filmové tvorby na naší ZUŠ

Dokončení ze str. 1

Já momentálně navštěvuji Gymnázium v Chebu, kvartu, což vlastně odpovídá Mariově „devítce“. Určitě bych také rád jednou v budoucnu školu zaměřenou na film a vše, co s filmařinou souvisí, ale zatím to nějak nevyšlo, a tak jsem se rozhodl, že bych dokončil gymnázium a zkusil se hlásit až po maturitě. Určitě o kontakt s filmovým uměním nepřijdu, protože budeme dál pokračovat v práci tady na ZUŠ, a myslím, že jsem se už naučil také hodně, a určitě se ještě dál budu zdokonalovat a učit dalším věcem.

Takže teď tedy položím stejnou otázku oběma. Napřed Mario. Co tě k filmu přivedlo? Řekl si, že tě láká také ta atmosféra kolem filmu. Řekni, jak jsi se s ní seznámil?

Se Zdenkou jsme vlastně už jako malí kluci rádi chodili ven a fotili všechno, o čem jsme si mysleli, že to za focení stojí. A začali jsme chodit sem na ZUŠ k panu učiteli Danovi Černému na animaci, což jsme dělali asi dva roky. Pak jsme objevili letní tábor zaměřený na filmování, kam jsme oba samozřejmě jeli: No, a vyústilo to v účast na několika castinzích, kdy jsem byl vybrán, abych si zahrál ve filmech Národní třída a Přes prsty. Jak se říká, byl jsem „lapen“ úplně. Takže dnes už také vím, jaké je to být před kamerou, a i tomu bych se jednou rád věnoval.

A co ty, Zdenku?

Je to přesně tak, jak říkal Mario, jen jsem na castingu tak úspěšný nebyl. Stejně ale mne v budoucnu mnohem více láká práce za kamerou. Po samotném hraní netoužím.

Dobře, pánové, a teď se opět znovu vás obou zeptám, jak jste začínali s filmování na naší ZUŠ, a především, čím se v současné době hlavně zabýváte a jaké máte, myslím tady na naší škole, plány?

Mario: Hned, jak jsem se dozvěděli, že se na ZUŠ nově otevírá oddělení filmové tvorby, které spolu s vedením školy zakládala paní učitelka Katreniaková, tedy vlastně tehdy se ještě jmenovala Dobrovodská. Myslím, že jsme se Zdenkem byli první žáci. Dnes nás už je asi deset.

Zdeněk: Začínali jsme jak se říká „na koleně“. Ještě nebyl vybavený ateliér, začínali jsme jen s jednou malou kamerou. A taky se všechno zpomalilo tím, že krátce na to začal covid a ta nekonečně dlouhá karanténa.

Do hovoru vstoupil paní učitelka Katreniaková: „Kluci, ještě bychom se měli zmínit, že v těchto „polních“ podmínkách natočila naše žačka Radka Vysloužilová krátký film Díky, mamí, ke kterému si sama napsala scénář. A musím říci, že to byl emotivně velmi silný film, a vechnal mi do očí slzy.“ A oba, Zdeněk i Mario, souhlasně přikyvují. Sice neplakali, ale hodně je ten film svým tématem zasáhl.

Mario: Teď, protože během covidu jsme prakticky nemohli skoro nic dělat, se zabýváme hlavně různými pracemi pro školu: natáčíme třeba koncerty a různá další vystoupení, vybíráme, stříháme, vytváříme z nich kratší filmy a připravujeme jejich

Zdeněk Matoušek

prezentace. A děláme i další podobné věci pro školy a nějaké jiné organizace jako zakázky. Dokonce i vyjždíme daleko, nejdál, myslím, jsme byli v Sokolově (smích).“

Zdeněk: Jasně, máme taky svoje vlastní kreativnější projekty, na kterých bychom už co možná nejdříve pracovat. S Mariem jsme například vymysleli připravujeme dokument o tom, jak se dělají reklamy a jak reklamy ovlivňují lidi a svět.“

Mario: Nápad se zrodil tak, že jsme se spolu dívali na nějaký zajímavý film... a do toho, jak to ostatně známe všichni, skočila reklama. Naštvalo nás to, a začali jsme s rozvíjením nápadu... Více ale už prozrazovat nechci. Počkejte si na výsledek.“ (smích).

Dobrá, páčit z vás nic nebude. Ale aspoň zkuste přiblížit nám ostatním, kdo o zákulisí filmové tvorby mají představy jen hodně mlhavé, co vlastně vaše práce obnáší a také, kolik času to spotřebuje?

Mario: Tak začnu třeba já, Zdeněk mě bude doplňovat. Nejprve je třeba mít nápad. Pak o námětu debatujeme s ostatními, a nakonec z toho vznikne scénář.

Zdeněk: To zabere někdy dvě, tři nebo taky více hodin. Potom se podle scénáře vše natočí na filmový pás. Tady bych jen chtěl dodat, že natáčení takového desetiminutového filmu může trvat někdy i 10 někdy i mnohem víc hodin. A stačí kolikrát špatný záběr, a celé můžete začít od začátku. Nebo **Mario:** Vůbec nejdelší je pak stříhání. Nás to sice baví, ale znamená to sedět a dívat se, dívat, hodnotit a vybírat a stříhat... tak, aby natočené získalo na dynamičnosti, aby zůstalo všechno podstatné a vyhodilo se to nepodařené nebo zbytečné, současně, aby to všechno na sebe logicky navazovalo, a bylo taky

sladěné s hudbou apod.

Zdeněk: Ještě doplním, že čím víc času nad střiháním strávíte, čím jste pečlivější a pozornější, tím je výsledek lepší. A tak ten čas tomu, pokud je to jen možné, tomu věnujeme. Mnohdy na té práci děláme ještě i doma, protože čas určený pro výuku na to rozhodně stačit nemůže.

Teď bych dala na chvíli slovo vaší paní učitelce. Prozradte nám i vy, co k filmové tvorbě a její výuce přivedlo vás?

Paní učitelka Camilla Katreniaková:

Já sama jsem působila v této branži profesně 7 let. To bylo ještě v Praze, odkud pocházím. Pracovala jsem ve filmové agentuře. Také jsem hrála jako kompars v užším výběru castingu: Child 44-2015 a Crossing lines (mezinárodní seriál). Ale pak, protože mám dvě děti, děvčata, nyní ve věku 8 a 12 let, jsem se zhruba před pěti lety rozhodla kvůli čistému ovzduší a klidnému prostředí přestěhovat do Františkových Lázní.

Nejprve jsem nastoupila na ZUŠ Járy Cimrmana jako učitelka výtvarné výchovy. Potom, po poradě s paní ředitelkou Miroslavou Peškovou, když se uvolnily půdní prostory, jsme se rozhodly otevřít nové oddělení filmovou tvorbu. Jak kluci už řekli, začínali jsme zpočátku opravdu ve skromných podmínkách, ale podařilo se nám získat finanční prostředky z projektu EU, a také nás podpořilo město Františkovy Lázně. Díky tomu jsme mohli půdní prostory přebudovat na filmové studio a současně vybavit potřebnou natáčecí technikou - kamery, stativy, osvětlení, střihací zařízení. V současnosti máme dobré, i když základní vybavení v celkové hodnotě kolem 500 000 korun. Myslím, že s tím už se opravdu dají dělat slušné věci, a máme i dobré podmínky pro výuku takových nadšenců, jako jsou tady Mario a Zdeněk. S nimi jsem ostatně začínala úplně od píky.

Chodí i vaše dcery Františka a Amálka?

Samozřejmě, musí! (smích). Ale popravdě, je to i docela baví a chodí rády.

Takže co byste si přála do budoucna vy sama?

Určitě, abych měla dál takové talentované a pro věc zapálené žáky, jako jsou tihle dva kluci. Abychom už mohli konečně naplno začít pracovat na projektech, které se tady zrodily, a které bychom také rádi představili i širší veřejnosti.

Je pravda, že tři hodiny týdně, které jsou pro výuku filmové tvorby vymezeny, nestačí, ale žáci jsou zapálení, a tak se filmové tvorbě dokážeme věnovat i mimo tuto výuku, ve volném čase. Konečně chci věřit, že i do budoucna budou prostředky, abychom mohli naše studio a učebnu dále doplňovat o novou moderní techniku, a tak dál zkvalitňovat nejen výsledné práce, ale i výuku samu.

myslím, že je to pocta i pro naši školu, kde působíte. Můžete to nějak upřesnit?

Na úvod musím říci, že tato výuka opravdu není nijak přesně definovaná, nemá žádnou konkrétně rozpracovanou metodiku, vlastně každá země, a každá škola v té které zemi si ji vytváří podle svého. Žádné osnovy v tomto směru neexistují. Francouzští pedagogové z filmových škol, kteří jsou v tomto směru poměrně nejdál, proto přišli s iniciativou vytvořit komplexně pojatou učebnici, která by soustředila všechny nejlepší poznatky a zkušenosti z výuky, a která by umožnila, aby školy k této výuce mohly přistupovat jednotně a vyvarovaly se případných chyb. A tím se filmové umění jako takové posunulo kvalitativně dál.

Zavolala mi kamarádka, seznámila mne s iniciativou těchto francouzských pedagogických pracovníků sdružených v CinEd a pozvala mne, abych se také do tvorby této učebnice zapojila svými zkušenostmi.

Je to určitě veliká pocta nejen pro mě, ale taky pro naši školu a město, kdy pro učení filmové tvorby vytvořily opravdu velice slušné podmínky. Věřím, že do těchto příprav se nějak zapojí svými náhledy i moji žáci.

Děkuji za rozhovor, a držím jak vám tak i vašim žákům palce.

rym

Záběry jsou z nové učebny Filmové tvorby na ZUŠ.

Úspěchy našich žáků ve školním roce 2021 – 2022

Anička Oslovičová a Petr Jelínek v krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na dechové hudební nástroje excelovali.

Anna OSLOVIČOVÁ (12)

Je to opravdu velmi a všestranně umělecky talentovaná dívka. Nejen na stránkách Prostoru se s ní nepotkáváme poprvé. Už vícekrát bodovala v různých soutěžích, a to je jí teprve 12 let.

Letos získala ve své kategorii dvě absolutní prvenství. V krajském kole soutěže ve hře na dřevěné hudební nástroje obdržela za hru na **klarinet** v VI. kategorii **první místo s postupem do celostátního kola**, a v celostátní soutěži Litvínovské dřevohraní byla rovněž v VI. kategorii za hru na **klarinet** oceněna za svou sólovou hru **první cenou**. Získala také ocenění jako absolutní vítěz v Karlovarském kraji. A víte co vyhrála? Klarinet. Tento nástroj převzala od světově uznávaného klarinetového virtuóza a pedagoga Milana Řeřichy, majitele firmy na výrobu dřevěných nástrojů „RZ Woodwind Manufacturing“, která patří mezi čtveřici top výrobců dřevěných dechových nástrojů na světě. Jinak se ještě Anička učí tančit u paní učitelky **Dagmar Dusové** (a nedávno jejich skupina rovněž zvítězila ve své kategorii, viz na jiném místě tohoto článku), u paní **Jaroslavy Havlíčkové** na ZUŠ v Chebu chodí na mažoretky a k paní učitelce **Jarmile Markové** rovněž na ZUŠ Cheb chodí do dramatického oddělení, kdy získala prvenství v okresní soutěži v recitaci. Pochlubila se, že nedávno vyhrála konkurz do Západočeského divadla v Chebu, kde si zahraje dcerku hlavní hrdinky ve hře Mikve.

Klarinet jí vyučuje pan učitel **MgA Lukáš Böhm**, přítel její maminky, o kterém Anička říká, že je to nej-

lepší učitel i kamarád na celém světě.

Anička aktuálně končí 1. ročník (primu) na gymnaziální větvi Svobodné chebské školy, a také tady patří mezi nejlepší. „Víte,“ říká její spokojená maminka, „vím, že většinou rodiče své děti musí do různých kroužků tonut, u Aničky to mám přesně naopak. Kolikrát ji, marně, prosím, aby něco vynechala, nebo aspoň někde slevila. Ale to ne. Aničku všechno baví a všechno dělá naplno.“

Petr JELÍNEK (18 let)

Tento velmi talentovaný žák ze třídy pana učitele **MgA Lukáše Böhma** obhájil v celostátní soutěži Litvínovské dřevohraní 2022 v sólové hře **na saxofon** ve své kategorii **první místo** a dále získal v krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na dřevěné hudební nástroje, **za hru na saxofon** v kategorii nejstarších žáků **prvenství a postup do celostátního kola**. „Na saxofon hraju u pana učitele Böhma už sedmým rokem,“ řekl nám v krátkém rozhovoru. „Začal jsem se učit hře na klavír asi ve čtyřech letech na ZUŠ v Lubech. Potom jsem přestoupil do Františkových Lázní a pokračoval jsem u pana učitele Vladimíra Hrinka. Z časových důvodů jsem nakonec „zakotvil“ u saxofonu, a na klavír hraju už jen rekreačně.“

Proč zrovna saxofon? „Vybral jsem si to už na základce. Sice jsem se učil hrát na klavír, ale tam byla dost velká konkurence, a saxofon si mi jako nástroj líbil. Má ještě nějaké jiné koníčky? Prý dělá rekreačně stojky na ruku. Přes zimu hraje rekreačně hokej. Jinak bude Petr příští rok maturovat na Střední logistické škole v Karlových Varech – Dalovicích. A současně plánuje dělat přijímačky na Konzervatoř. Jeho cílem je věnovat se budoucí hudbě profesionálně.“

Kristýna ŘÍŠSKÁ (12)

V krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na dřevěné dechové hudební nástroje získala **druhou cenu za hru na klarinet**, stejně jako v další celostátní soutěži Litvínovské dřevohraní, která proběhla začátkem dubna. Posteskla si, že jí to letos moc nevyšlo.

Kristýna, na rozdíl od svého mladšího bratra Daniela nechodí do třídy k tatínkovi, ale hře na klarinet se učí u pana učitele **MgA. Lukáše Böhma**, a ráda by se ještě začala učit hře na saxofon u stejného pana učitele. Učí se zpěv u paní učitelky **Mgr. Soni Leškové** a navíc ještě dochází soukromě na klavír.

Je žákyní 7. třídy na ZŠ Františkovy Lázně. Má jistě ještě hodně času se rozhodnout, zda půjde ve stopách svého tatínka a bude se hudbě věnovat profesionálně nebo zda se jí jednou splní její současné přání být učitelkou buď v mateřské škole nebo na 1. stupni ZŠ.

Františka KATRENIÁKOVÁ (8)

Tato dívka se učí hře na klarinet již od svých 4 let. Na celostátní soutěži Litvínovské dřevohraní soutěžila mezi nejmladšími již druhým rokem. V obou případech byla velice úspěšná. Letos si rovněž přivezla ve II.kategorii za sólovou hru na klarinet první cenu.

A k tomu má ještě přidáný další velký úspěch – **první místo**

s postupem ve své kategorii ve hře na klarinet v krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na žesťové dechové hudební nástroje.

Je žačkou pana učitele **MgA Lukáše Böhma**.

S úsměvem nám prozradila, že maminka na žádný nástroj nehraje, protože se věnuje filmu (její maminka **Camilla Katreniaková** vyučuje na ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně obor Filmová tvorba). Klarinet jako nástroj si zvolila úplně sama, dokonce přeskočila flétnu. Když nástroj dostala, tak s ním zpočátku i spala, jak byla šťastná. Kromě klarinetu chodí ještě na výtvarný obor, na balet k paní učitelce **Dagmar Dusové** a ráda by se začala učit hrát na klavír. Také začala docházet do třídy své maminky. Prý hlavně jako herečka.

Daniel ŘÍŠSKÝ (10)

Za hru na **baryton** a pak také ještě za hru na **pozoun** si ve stejné soutěži vysloužil prvenství. V obou kategoriích!!! V **barytonu** dokonce si vybojoval postup do celostátního kola. Byla to také jeho první soutěž, a říká, že skákal radostí, když se dozvěděl výsledek, a že to byla současně i velká zkušenost. Do celostátního kola se těší. Jeho učitel je zároveň i jeho tatínek **Robert Říšský**.

„Jaké je, když tě ve škole učí tat'ka?“

„Je to fajn. Nástroje jsem si vybral sám, ale určitě mě v tom tatínek trochu ovlivnil, že na ně hraje taky. Je super, a já bych se chtěl jednou taky jako on věnovat hudbě“. Stejně jako jeho velký kamarád Jakub Ďurica i on dochází do Big Bandu JC, kde hraje i sólově. Už má i zkušenost s prvními koncerty na veřejnosti. Kromě „dechů“ se ještě učí hrát na klavír u paní ředitelky **Miroslavy Peškové**. Také se věnuje orientačnímu běhu.

Jakub ĎURICA (10)

Hraje na baryton a tenor. Kromě toho se začal učit hrát ještě na pozoun. V krajské soutěži ZUŠ ve hře na žesťové dechové hudební nástroje hrál na **tenor**, přičemž si vysloužil velice hezké **druhé místo**. Je druhým rokem žákem pana učitele **Roberta Říšského**. K panu učiteli dochází ještě hrát do školního Big JC Band. Prozradil, že to byla jeho vůbec první větší soutěž, a z výsledku měl velkou radost on, i jeho pan učitel. Nástroj mu vybrala maminka, která je také muzikální. Hraje trochu na flétnu, o Vánocích společně hrají koledy.

Jakub chodí do 4. třídy. Kromě hudby se také věnuje sportu, konkrétně orientačnímu běhu. Také tady prvně závodil a byl první. Chodíval i plavat, ale časově mu to už nevychází.

Martin KOŽENÝ (11)

Z krajského kola celostátní soutěže ZUŠ ve hře na žesťové dechové hudební nástroje si přivezl dvě druhá místa: za hru na **pozoun** a za hru na **tenor**. Také on je žákem pana učitele **Roberta Říšského**, ke kterému dochází druhým rokem. Tato soutěž byla jeho první větší

soutěž v dosavadním životě. Jinak ale se už sedm let učí u paní učitelky **Oleny Pereverzievy** hře na klavír. Přiznal, že ale přece jen se mu víc líbí dechy. Určitě ho v tom také ovlivnil jeho tatínek, který rovněž hraje na pozoun v chebském orchestru Jazz Big Gang, který vede známý chebský pianista Radim Vojtř. Martin chodí do 5. třídy, bydlí v Chebu, a kromě hudby se ještě věnuje florbalu. Na otázku, čím by chtěl jednou být, bez velkého rozmýšlení řekl, že profesionálním florbalistou.

Jan ŠMRHA (17)

Aktuálně studuje na sportovním gymnáziu, končí druhý ročník. Jinak hudbě zůstává věrný i jako středoškolák. Na zdejší ZUŠ dochází už dvanáctým rokem. Hraje u pana učitele **Roberta Říšského** na pozoun, baryton i tenor. V krajském kole celostátní soutěže ZUŠ na žesťové dechové nástroje se ve své kategorii hry na **pozoun** umístil na **prvním místě, jako náhradník na**

Jan Šmrha

Zeptali jsme se, jak se dostal k „dechům“. Byla to prý úsměvná historka. Původně si přál naučit se na kytaru. Jenomže ve třídě nebylo volno, a tak mu nabídli jiné nástroje. A protože prý nevěděl, co je to pozoun, tak si vybral právě ten. Je s volbou hodně spokojenu, a jedině, čeho trochu lituje je, že si pozoun nemůže jako kytaru brát sebou do přírody a hrát na ni kamarádům.

Proč si vybral sportovní gymnázium? „Věnuju se dlouho lehké atletice, nejvíce se mi daří

v běhu na 400 metrů a překážkovém běhu na 300 metrů. Nedávno jsme byli na 14 denním soustředění ČR, kde jsem v běhu na 400 metrů zvítězil. Muziku mám rád, ale úplně bych se tím živit nechtěl. Určitě se jí ale budu věnovat ze záliby dál.“

Vojtěch BALÁŽ (14)

Vojta v krajském kole celostátní soutěže ve hře na žesťové hudební nástroje – ve hře na tubu – pěkné druhé místo. Vojta je žákem pana učitele **Bohumila Polívky**, u kterého se učí 7. rokem. Začínal jako opravdu malý klučina na malou tubičku. K výběru tohoto nástroje ho inspiroval jeho starší bratr, který také u pana učitele

hrál na kontrabas, a tubu mu doporučil i pan učitel. Letos bude Vojta absolvovat. Jinak aktuálně navštěvuje 8. třídu na ZŠ Františkovy Lázně, a zatím přemýšlí, že by po skončení základky šel studovat buď na kuchaře nebo na elektrikáře. Pevně rozhodnutý ale jo tom, co by chtěl dělat ještě není.

Eva KOLÁŘOVÁ (11)

Také tato žákyně ze třídy pana učitele **Jana Kováře** získala v krajském kole celostátní soutěže ve hře na žesťové hudební nástroje ve své V. kategorii za hru na **trubku první cenu s postupem do celostátního kola**. Eva bydlí v Hazlově, kde na tamní ZŠ chodí do 5. třídy. K panu učiteli Kovářovi začala chodit, když jí byly necelé čtyři roky. Nástroj prý jí vybral pan učitel, ale vůbec toho nelituje. Líbí se jí. Tahle soutěž byla už její druhá. Také tehdy si vybojovala postup do celostátního kola. Doma podle svých slov cvičí docela ráda,

hlavně s babičkou, která také dříve hrála na klavír. Jestli by se chtěla jednou věnovat hudbě? Eva odpověděla zcela spontánně. Zatím o tom nepřemýšlí, a popravdě, zatím ani neví, jaké povolání by si jednou chtěla vybrat. Má na to ještě hodně času.

Oliver VOSÁTKA (7 let)

Je to prvňáček, chodí na ZŠ Františkovy Lázně. Přesto ve své první soutěži byl úspěšný. V kategorii nejmladších žáků získal v krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na žesťové dechové nástroje první místo s postupem do celostátního kola, a to za hru na **lesní roh**. Do lesního rohu se

zamilovat již v předškolní třídě, kdy si žáci během 1. pololetí zkoušeli hrát, v rámci „Muzicírování s rodiči“, na různé hudební nástroje. Oliver navštěvuje 2. rokem třídu pana učitele **Jana Kováře**. Říká, že rád doma i cvičí. Pomáhají mu jak maminka, tak i babička, která také byla muzikantka.

Natálka KUBÍKOVÁ (10)

Natálka si vybojovala v krajském kole celostátní soutěže ZUŠ na bicí nástroje 2. místo. Natálka navštěvuje třetím rokem třídu pana učitele **Jiřího Černého**, ale prakticky se začala pořádně hře učit až v tomto školním roce, kdy skončila – doufejme definitivně – covidová pandemie. Jak sama

přiznala, on-line výuka byla pěkná, a snažila se jak pan učitel, tak i ona, možnost učit se přímo ve třídě, se však s tím srovnat nedá. Naučila se více, dělá pokroky. A jak se Natálka k bicím nástrojům, dívky méně často vyhledávaným, dostala? „To jsem chodila ještě do školky, když jsme s mamkou šli na ZUŠ a já slyšela na bicí hrát. Moc se mi to líbila, a hned jsem mamku prosila, aby mne přihlásila.“ Hraje někdo v rodině? „Ano,“ říká.

v rodině? „Můj strejda, mamčin bratranec. Hraje v kapele.“ A dokonce prý, což potvrdila i její maminka, ráda na nástroj cvičí. Opravdu ji do hraní nemusí nikdo nutit. Prostě ji to baví. Bicí je aktuálně největším koníčkem. Jinak ještě hodí na sportovní hry v rámci ZŠ Fr. Lázně, kde navštěvuje 4. třídu.

Vítěk STREICHER (11)

Vítěk bydlí v Chebu, kde také navštěvuje 5. třídu na 3. ZŠ. Také on je žákem ze třídy pana učitele **Jiřího Černého**, kde se učí hře na bicí. Také on ve své kategorii v krajské soutěži ve hře na bicí nástroje obsadil **druhé místo**. A podobně jako Natálka i on šel ještě jako hodně malý s maminkou na ZUŠ vyzvednout starší sestru, a když se ho maminka zeptala, jestli by chtěl chodit na bicí, souhlasil. Podle maminky už jako čtyřletý rád navštěvoval souseda, jehož syn, starší než Vítěk, na bicí hrál. Také on má hudební talent, stejně jeho všestranná starší sestra Natálka (16), která navštěvuje na ZUŠ Fr. Lázně kytarový soubor, učí se hře na klavír, flétnu a zpívá ve třídě paní učitelky **Mgr. Soni Leškové**. „Můj bratranec Stanislav Schulz,“ prozrazuje Vítkova maminka, vystudoval Konzervatoř v Teplicích a 25 let působil v Brazílii jako muzikant, a také učitel hry na lesní roh. S panem Müllerem spolupracoval na hudební knížce O krtečkovi. Jinak zpátky k Vítkovi. Hraje také závodně fotbal za Baník Sokolov. Plány do budoucna? Je jistě brzo, ale zatím prý by chtěl mít vlastní kapelu.

Samuel HIRSCHFELD (13)

V krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na bicí skončil na **druhém místě**. Je rovněž žákem pana učitele **Jiřího Černého**. Hraje už šestým rokem, a toto byla jeho první velká soutěž v životě. Byl sice hodně ve stresu, ale současně si to moc užil.

Bicí mu vybrali rodiče spolu s paní ředitelkou ZUŠ Miroslavou Peškovou, ale vůbec toho nelituje. Moc se mu to líbí. Rodiče na nic nehrají, ale starší sestra se učí hrát na klavír. Jinak také dojíždí z Chebu, kde navštěvuje sedmou třídu. Hraje florbal, a tomuto sportu by se rád v budoucnu věnoval profesionálně.

Aleš SKALICKÝ (11)

Hraje na bicí u pana učitele **Jiřího Černého** už

pátým rokem. V krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na bicí skončil v I. kategorii na **druhém místě**. Rodiče prý na nic nehrají, ale v jeho zálibě ho hodně podporují, také spolu doma zpívají. Má ještě mladšího bratra Ondřeje. Ten se ale rozhoduje pro hru na flétnu.

Bicí si vybral sám. Líbilo se mu prý vždycky, když sledoval vystoupení různých skupin, jak tam „řádili“ bubeníci a prostě si tento nástroj oblíbil. Kromě toho se ale ještě učí hře na kytaru u pana učitele **Alexandra Kotlára**, a to třetím rokem. Baví ho to taky, ale přiznal, že bicí se mu přece jen líbí víc. Tahle soutěž byla jeho úplně první. Dostal se hodně daleko, což ani nečekal a splnil si tak i svůj osobní cíl. Jednou by rád hrál v nějaké dobré kapele. Do ZUŠ dojíždí z Chebu, kde chodí do 5. třídy. Kromě hudby ho také

Úspěšným žákům i jejich učitelům gratulujeme a postupujícím držíme palce v celostátní soutěži.

Společná fotka nejúspěšnějších žáků naší školy, kteří se skvěle uvedli na Litvínovském dřevohraní. Na snímku jsou spolu s panem učitelem Lukášem Böhmem zleva Kristýna Říšská, Anna Oslovičová, Františka Katreniaková a Petr Jelínek.

*Vůbec nejmladším účastníkem soutěže, a také vůbec nejmladším žákem ZUŠ Jára Cimrmana, který se kdy úspěšně probjoval do krajského kola a spolu s 1. místem získal i postup do kola celostátního, je teprve sedmiletý prvňáček **Oliver Vosátka**. Cenu získal za hru na lesní roh. Snímek je u jeho soutěžního vystoupení.*

A jmenujme další úspěšné žáky:

Ze třídy pana učitele **Jana Kováře** v krajském kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na žesťové dechové nástroje si výborně vedli také vedli: ve hře na **trubku: L. Ballo**, (I. kat.), 1. cena, bez postupu, dále **J. Lehoczky**, (VIII. kat.), 1. cena s postupem, **A. Valenta** (X.kat.), 1. cena s postupem. Na druhém místě se pak umístili **S. Doležal** (III. kat.) a **A. Šperl** (VII. kat.).

V krajském kole ve hře na dřevěné dechové nástroje, která proběhla v Chebu uspěli ve hře na **zobcovou flétnu M. Michalič**, (I. kat.), **1. cena** a **B. Ledašilová**, (II. kat.), také **1. cena**. **E. Sloupová** (IX. kat.) byla **druhá**. Všichni jmenovaní jsou ze třídy paní učitelky **Zdeny Horské**.

Ve školním roce 2021/2022 výrazně uspěly dvě žákyně oddělení **Tvůrčí psaní**. Jedna z nich hned dvakrát.

Je to **Lenka Duongová**, která získala **Zvláštní cenu poroty za literární talent v Literární soutěži O cenu Ivony Březinové**.

V celostátní literární soutěži Komenský a my 2022 získaly:

Lenka Duongová - třetí místo

Le Hoang Hoa Mai obdržela čestné uznání.

Obě žákyně jsou ze třídy paní učitelky **Mgr. Jaroslavy Rymešové**.

Taneční oddělení

Ve **Vánoční on-line taneční soutěži Mia League, Cheb, 17. 12. 2021** si prvenství odvezla taneční skupina ze ZUŠ Jára Cimrmana ve složení: **N. Belšán, E. Duso-ová, S. Heinrichová, A. Kolářová, A. Kozová, E. Rybáková, T. Redinová, E. Šimice** ze třídy paní učitelky **Dagmar Dusové**. Cena byla udělena v On-line Originální slow 6-8 let s choreografií „Dářečky“.

Kdo může ovlivnit chod dějin?

Pojem historie byl tématem mnoha diskuzí, kterých se účastnili mnohokrát mnozí, od nejvýznamnějších historiků, vědců, spisovatelů až po obyčejné studenty. Dějepis je již od středních škol většinou pokládán za jeden z hlavních předmětů. Každý rok si žáci pořizují učebnice či vzdělávací materiály, jež je mají poučit o všem, od prvopočátku evoluce až po současnost. Rok po roce se učíme o vlnách změn, které procházely minulostí a o osobnostech, jež ať už pozitivně či negativně ovlivnily okolní svět a přičinily se, každá svým způsobem, o podobu světa, který dnes máme. Nicméně, podle jakých kritérií a jak lidé rozhodnou o tom, co a kdo patří do učebnic? Jaká historická témata jsou natolik významná a důležitá, aby se dostala ke všem? Jak určíme hodnotu těmto významným osobnostem?

Popularita. Poprvé jsem na to narazila na střední škole. Skoro každý chce být milován a obdivován všemi. Necht' každý jeho krok je inspirací pro všechny. Jako dospívající dívka jsem byla tou myšlenkou posedlá. Chtěla jsem být také hvězdou a inspirací ostatním. Myslela jsem si, že takhle to bude celý můj život. Budu se honit za vytvářením dokonalé představy sama sebe. Jenomže mě ostatní začali upozorňovat, že takhle to nikdy nebude. Z každé strany jsem slyšela, že na popularitě nezáleží, ale jsou důležitější věci, třeba jaký vede člověk život, a záleží jen na tom, jestli je to život dobrý nebo ne. Nicméně z historického hlediska je přece jen popularita ta nejdůležitější. Popularita osobnosti, směru či myšlenky má značný vliv na jejich hodnotu. Kryštof Kolumbus je pro svět někým, kdo objevil Ameriku. Nicméně při detailním studiu zjistíme, že prvním Evropanem, který vstoupil na americkou půdu, byl Leif Erikson. Přestože Erikson udělal stejný krok jako Kolumbus mnohem dříve, je stále z pohledu historie považován za méně hodnotného. Jak ale bylo rozhodováno o tom, kdo je dost dobrý na to, aby se stal obecně známým, populárním?

Gender. Před několika měsíci jsem se mohla seznámit s televizní show Reign. Jedná se o historický seriál, který líčí život královny Mary Stuartovny. Přestože seriál není příliš historicky přesný, tak mi otevřel oči. To mé poznání se týkalo postavení žen v historii. Nemohly se prezentovat ve společnosti bez muže po svém boku, a zároveň neměly žádnou absolutní moc nad svou svobodou ekonomickou. V naší školní

na nástěnkách plakáty významných historických osobností, od středověku a renesance až do 20. století. O tom, že ženy byly v minulosti podceňovány a utlačovány, vím dost a nepřekvapuje mne, když se o tom dozvídám. Přesto mne trochu zaskočilo, že na všech těch plakátech je mezi několika desítkami mužů pouze jedna jediná žena. Přitom tolik žen dokázalo to, co muži. A myslím, že mnohdy je v některých směrech i předčily. Například první manželka Alberta Einsteina, Mileva Einstein-Maric, byla sama velice inteligentní, a její přínos v matematice i fyzice přesahoval svou dobu. Nikdy ale nebyla za svou práci oceněná, přestože velice zdatně pomáhala manželovi, a také ho v mnohém inspirovala. V minulosti byly často příspěvky manželky významného muže veřejností bohužel přehlíženy, historií zapomenuty, a mnohé z nich byly dokonce svými manžely cíleně potlačeny do pozadí.

Historie je tak bohatá, že je nemožné pokrýt veškeré i převratné dění. Za významné události jsou většinou považovány ty, které měly největší vliv na vysoký počet lidí v dlouhém časovém úseku. Tahle teorie funguje nejspíše i při rozhodování o tom, které osobnosti lze v daném období pokládat za nejvýznamnější. Z tohoto pohledu lze považovat nejen druhou světovou válku samu, nýbrž i Hitlera, za významné historické údobí. Válka změnila životy miliónům lidí, a dodnes se o této době mluví jako o ponaučení z diskriminace, nacionalismu a brutality. Nicméně, pokud je mi známo, Rosa Parks svým jedinečným aktem též pozměnila historii a ovlivnila životy lidí potýkajících se s diskriminací. Ve školách se o ni ale neučíme, nedostáváme o této vynikající ženě takřka žádné informace.

Přeju si, aby se každé ženě, která něco objevila, pozměnila či něčemu vládla, dostalo stejného uznání jako muži. Nicméně je stále velice zřejmé, že hodnota osobností spočívala také v jejím genderu.

Každý z nás je malá větev obrovského rodinného stromu lidstva. Každý z nás zažil vlny historie, jež nejvíce poznamenaly naši identitu. Přestože vlna Hitlera a Stalina se dostala až už přímo nebo zprostředkovaně k břehům každého z nás, tak existují i menší řeky, jež proudí v naší krvi, ale nikdy se k našemu vědomí nedostaly. Jsou tak osobnosti jako například Karel IV., William Shakespeare či Aristoteles, které ovlivnily různé směry, jako filozofické, politické umělecké či ekonomické. Pak současně existují vlivné historické události, o kterých se tak často nemluví. Nemluví se nebo už ani neví o dalších osobnostech, které pomocí svých menších činů, vytvářely a skládaly domino obrovských přeměn. Tudíž definice hodnoty osobností v dějinách nelze hodnotit pouze na

základě toho, co nám předkládají učebnice. Význam a důležitost historických událostí bývá často velice subjektivní, a každý z nás může vnímat tutéž událost jako méně či více podstatnou.

Během posledních let, kdy jsem se věnovala studiu historie, jsem zjistila, že existuje nespočet osobností, ke kterým s obdivem a úctou vzhlížím. Každá část ve mně ale vidí hrdinu v někom jiném. Nejčastěji jsou mými favority především ženské hrdinky. Jako mladá dívka vyrůstající ve světě, kde stále přetrvává mužská dominance, jsem si vědoma toho, jak inspirativní a silné jsou ženy, jež se rozhodly bojovat pro genderovou rovnost. Při čtení příběhu paní Milady Horákové jsem pocítila smutek, ale i zároveň inspiraci. Přestože čelila nejprve nacistickým, následně komunistickým silám, a byla v tom nesmírně odvážná, bojovala i za rovnost pohlaví. Působila aktivně v Radě československých žen a usilovala o rovnoprávné uplatnění žen v pracovním procesu. Jako dívka jsem si plně vědoma, jak těžké bývá prosadit se a stát si za svým názorem, a to i ve chvílích, kdy nám se nám celý svět snaží odporovat a házet klacky pod nohy. Paní Horáková si ale dokázala za svým názorem stát, i když věděla, že jí to bude stát život. Obětovala také proto, aby další generace žen měly ve světě kariéry stejné příležitosti jako muži.

Vzdělání. Dalším snad nejvýznamnějším aspektem úlohy osobnosti v dějinách je vzdělání, vzdělanost. Přestože jsme překročili první dvacítku let 21. století, tak systém vzdělání se bohužel o tolik kupředu neposunul. Stále sedíme v lavicích a máme-li projevit svoji inteligenci, tak pouze přes schopnosti memorování. Všimám si toho, jak mnozí v mém věku znechucuje představa dalšího vzdělání, protože se domnívají, že studium je pouhé biflování a „nalévání“ do hlav spousty informací, které jsou však často pro jejich další životy zcela nedůležité. Proč? Vždyť už v 17. století Jan Amos Komenský učil, že vzdělání dosahuje kamkoliv jdeme, že patří i těm hloupějším, má být zábavné a předávané tak, aby bylo využitelné v praxi.. A akcentoval, aby vzdělání zušlechťovalo nejen rozum a vědění, ale celého člověka.

Podle mne je to určitě v tomto směru nejvýraznější osobnost své doby, a to nejen pro naši zemi. Jeho myšlenky jsou velice převratné a já doufám, že v budoucnosti si je osvojí stále více lidí, hlavně ale těch, kteří mají tu moc vzdělání ovlivňovat. Doufám, že si svět osvojí jeho filozofii a vytvoří konečně takový školský systém, jaký si Komenský přál.

*Lenka Duongová
(práce oceněná 3. místem v celostátní soutěži Komenský a my 2022)*

Dokončení příběhu

Žáci měli za úkol dopsat dle fantazie příběh, který začínal tím, že vypravěč našel na půdě mezi harampádím roztrhaný dopis a starou vybledlou fotografii mladého páru, muže a ženy, v trochu staromódním oblečení.

Co bylo v dopise? Kdo byl na fotografii?

Když babička odešla nakoupit a zabouchla dveře, spadla jsem klíče a vylezla na půdu. Oknem jsem zahlédla, jak po stromě přeběhla veverka. Otevřela jsem dvířka ve stropě, abych mohla vystoupit až na půdu. Když jsem tam vešla, tak jsem nejprve viděla na poličkách vystavené trofeje získané za řezbářství a knihy o zvířátkách a přírodě. Potom jsem objevila špalek, na kterém ležely piliny a zbytky pořezaného dřeva. V tom se ozvalo takové hrubé mňoukání. V pilinách ležela dospělá kočka. Vzala jsem ji a oprášila jí kožich od pilin. Když jsem ji pokládala zpátky na zem, tak jsem si ještě něčeho všimla. Teda nejdřív jsem o to málem zakopla. Byla to dřevěná krabička s krásným zdobením. Když jsem ji otevřela, tak v ní ležela fotografie, na které byli vyfocení paní a pán. Ta paní měla na sobě svatební šaty a měla dlouhé blondáté vlasy. Ten pán měl oblečené tmavé svatební sako a měl tmavohnědé vlasy. Fotku jsem vyndala z krabičky. Pod ní byla obálka, a když jsem ji otevřela, tak jsem zjistila, že je v ní na kousky roztrhaný nějaký dopis. Vzala jsem ty kousky a opatrně je skládala a lepila na papír jako puzzle. Když jsem ho měla celý složený, tak jsem začala číst.

Milý pane,

Prohrál jste v soutěži řezbářství a nic jste nezískal. Naopak nám musíte prodat všechny své řezbářské práce a taky všechno dřevo, co máte. My si pro to přijedeme.

To je všechno. Děkujeme a nashledanou.

Pan Vojtěch

Ulice: Květinová 325

Město: Loket

Tak jsem ale také zjistila, že na té fotce byli můj děda s babičkou, když měli spolu s svatbu.

Beáta Suchá

000

Byla jsem velmi zvědavá, co tam bylo napsané. Tak jsem se pokoušela dát to dohromady, ale jak to bylo potrhání a zmuchlaný, tak se to vůbec nedalo číst. Když jsem se ale podívala blíž na obrázek, na tu fotografii, tak jsem si všimla, že ta žena, která měla na sobě svatební šaty, měla stejné šaty, jako nosila moje babička. Nevěděla jsem, jestli je to je sen nebo realita. Říkala jsem si: „Kdo to může být? Kdyby to byla moje prababička, tak by ty šaty byly ale velice staré.“ Přemýšlela jsem, ale nic mne nenapadlo.

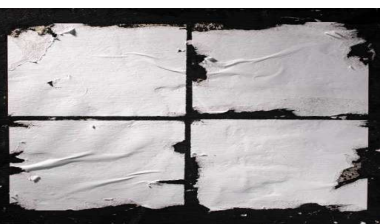
Vrátila jsem se tedy dolů z půdy, aby mě dědeček nehledal. Zeptal jsem se ho: „Dědo, kde jsi koupil ty svatební šaty pro babičku?“ Děda ale místo toho, aby mi odpověděl, mi řekl, že se musí jít napřed vykoupat a odešel pryč. Tak jsem stejnou otázku položila babičce. „Ale to já nevím, to kupoval děda. To se musíš zeptat jeho.“ A byla jsem zase na začátku.

Ten den jsem vůbec nemohla usnout. Přemýšlela jsem, kdo to na té fotce mohl být. Ráno děda s babičkou museli odejít pracovat na pole. Tak jsem ten čas využila k tomu, abych šla zpátky na půdu. A začala jsem kopat. Po dlouhé době, kdy jsem se hodně snažila, jsem se ocitla ve druhém světě. Všechno kolem vypadalo stejně, jako to vypadalo kdysi. Byl tam taky starý fotoaparát i ta fotka, jen vypadala, jako by někdo ty lidi na ní vyfotografoval docela nedávno. A taky jsem tam uviděla nějaké sousedy. Hned jsem se jich ptala, kdo na té fotce je, ale oni se na mě jen dívali a říkali. „My tě neznáme. Nevíme, k čemu to chceš vědět.“ Už jsem z toho byla smutná a unavená, zdálo se mi, že jsem všechno dělala zbytečně, ale pak jsem uviděla jednu malou holčičku a ta mi řekla, že ta paní na fotce se jmenuje Marie.

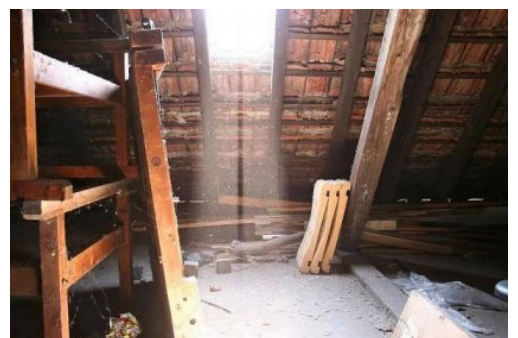
Přece jen to byla stopa, protože moje prababička se také jmenovala Marie. Jenomže jméno je jméno. Je to opravdu tak? Najednou jsem cítila, že za mnou někdo stojí. Lekla jsem se a otočila. Stál tam děda. Vypadal mladě, a tak jsem začala rychle utíkat zpátky do svého světa. Jenomže děda běžel za mnou. Byla jsem hrozně vystrašená, protože mi jednou dědeček zakázal na půdu chodit, já ten zákaz porušila a ještě jsem se prokopala do jiné doby.

Byla jsem zpátky, a děda se mnou. Podíval se na mne přísně a řekl, že si musíme spolu promluvit. Sedla jsem si na postel a poslouchala jeho vyprávění. „Tak jsi objevila něco, o čem bych ti teď chtěl něco říci. Ta dívka ve svatebních šatech na té fotografii není prababička, ale moje mladší sestra. Protože moji rodiče měli tenkrát hodně práce, musel jsem se o ni starat já, byl jsem skoro jako její táta. Měli jsme se rádi. Když bylo sestře 22 let, měla přítele, to je ten muž s ní na té fotce, a vdávala se. Stali se manželé. Jenomže jí druhý den po té svatbě srazilo auto a on a zemřela... Víš, bylo to pro mne strašně smutné, a tak jsem chtěl tu vzpomínku pohřbít s ní. Tys to ale objevila, a tak teď znáš moje velké tajemství.“

Linda Phi

Další příběhy na toto téma si přečtete v příštím PROSTORU!

TECH-STOR

RECEZE NA HRU: Tom Clancy's H.A.W.X

SEZNÁMENÍ

Hra byla vydána 3. března roku 2009. Tato hra byla vytvořena vývojáři z Ubisoft Bucharost a Ubisoft Kyiv a byla publikována Ubisoftem. Tyto vývojáře a vydavatele už můžete znát z her Tom Clancy's Ghost Recon: Future Soldier, Just Dance nebo Ac Rogue.

ŽÁNŘ

Je to opět letecká simulační, arkáda.

NÁPLŇ

Jedná se o bojovou leteckou simulační hru, kterou si může hráč nastavit a určit si, jak moc bude simulační. Sednete si do kokpitu mnohých známých stíhacích letounů, od A10 warthogu po F22 Raptor. Hra nabídne vše od amerických letounů, přes ruské až po francouzské, a to s plnou podporou úhlu pohledu ze samotné kabiny letounu.

Hra podporuje hru pro jednoho hráče, hru pro více hráčů či dokonce kooperativní režim.

Před každou misí v kampani vás hra požádá o výběr obtížnosti, která nejen rozhoduje o chytrosti oponentů, ale dokonce i zmenší počet munice a životů. Dále vás požádá o letoun, který si můžete vybrat dle sebe a následovně si můžete vybrat moduly zbraní, které můžete mít sebou.

Hru pro více hráčů si taktéž můžete nastavit a dokonce i více než v kampani.

Kooperativní režim se nastavuje podobně, akorát musíte mít vždy kamaráda, který by s vámi hrál.

V misích plníte nejrůznější úkoly, od „dolet' tam, a znič“, „braň“ nebo „eskortuj“. Ale jsou tu i mi-

se, kde musíte létat nízko, aby vás nepřátelské radary nezachytily. A konečně například také úkoly lokalizovat a zničit rušičku, se kterou nemůžete mířit na cíl.

HRATELNOST

Hra vás hodí přímo do akce, bez žádného dlouhého složitého vysvětlování, ani tutoriálu, ale upřímně: komu to vadí?

Ovládání je opravdu jednoduché a pochopí ho skutečně úplně každý. Hratelnost a hra sama se hraje stejně jako známější Ace Combat a není to opravdu špatně. Ba naopak.

Později ve hře se budete učit nový druh manévrování a bojování ve vzduchu. Tato jediná věc odděluje stejnou hratelnost mezi Ace Combatem a právě Tom Clancy's H.A.W.X.

Hra podporuje spousta letadel z různých zemí (USA, Rusko, Německo, Francie či Spojené království) a je to opravdu velká zábava si vyzkoušet všechna letadla. Každé má svoje různé statistiky, které vám řeknou, v čem je dobré a v čem zase ne, a tyto atributy se dají využít k vašemu hracímu stylu.

Kampaň má mnoho misí, které jsou od sebe vždy nějak rozdílné, a každý si nějakou svoji oblíbenou jistě najde.

Jediné co bych této hře vytknul, je level systém, kdy si nové věci odemykáte s postupem zkušeností vašeho účtu, což vám současně ale zamyká i nová letadla. A v době, kdy hru pro více hráčů nikdo nehraje, tak je to celkem obtížné.

Hráč se v tomto případě musí dostat do neustálého hraní kampaně a plnění výzev.

ZÁVĚR

Tato hra je velice povedená po stránce hratelnosti a zábavnosti. Jediné věci, které sráží tuto hru na nižší stupínek, je starší grafika a level systém odemykání. Za mě ovšem Tom Clancy's H.A.W.X dostává solidních 9/10, jelikož se jedná fakt o skvělou hru a úžasnou náhradu Ace Combatu.

Marek Stolarik

Z poetických dílen Kateřiny Stárkové a Alice Hynkové

Kateřina Stárková

Alice Hynková

Jako když hvězdy padají

Jako když hvězdy padají,
já chci doufat potají,
že uvidím tu zář,
nade mnou tvoji tvář.

To světlo chtíče v očích tvých,
snad láska koluje v žilách mých.
Avšak já jen marně doufám
po chvílích, které nemám.

Snad sen to alespoň může být,
když mě nebaví už bdít.
Ty jsi nikdy neměl ani tušení
že o nejlepším přicházíš.

Jako když hvězdy padají,
já chci doufat potají,
že uvidím konečně tu zář,
snad nade mnou bude tvá tvář.

Miluji tě až na měsíc a zpět

Miluji tě až na měsíc a zpátky,
odráží se pod oblohou mezi přívěsky.
Jsou tam na mé ruce,
a přesto se tolik dotýkají mé duše.
Každý den na ně hledím,
a když je vyslovím,
hlas se mi zlomí
a dál se nepohne.
Tak těžká ty slova jsou,
tolik rezonují mnou.
A jen svou pohádku přeji si,
kdy princ pod hvězdami klekne si
a slova už nebudou viset více na ruce,
ale budou hřát u srdce

Miluji tě až na měsíc a zpět

Končím s tebou

Samota mě trýzní,
možná mě to zničí.
Ptám se,
kdy budu konečně šťastná,
kdy přijde těchhle dob konečná
Až na smrt vyděšená jsem.
Nevím ani čím jsem
Je to taková neskutečná bolest
vědět, že tys byl jen osudu lest,
Já chci už zapomenout
od tebe se jednou provždy odepnout
Nech mě konečně jít.
já chci zase sebou být
Nemyslet na tebe
a věřit jen v sebe

Za zdmi tvého pokoje

Snaha tvá tě ještě víc k zemi poutá
Jako bys uvězněná byla
V touze po zájmu ostatních
Niko stejně oči ani nezvedne,
Když se trápíš mezi zdmi tvého pokoje.
Oblečení se upnutější a
Obličej malovací plátno překrývá.
Dávat pozor ve škole
Už vůbec není atraktivní.
Inteligencí všechny odrazuješ,
Svůj názor ztrácíš.
Uchovávat ho ztrácí svůj význam.
Žena má hezky vypadat
Ne se k hádkám uchylovat.
Pod tvoji úroveň může být
k nepříjemnostem se vyjádřit.
Pokud to nejistí blyštící diamant
Nasazený na tvém prstě.
Není čas tvým snem projít se uličkou v bílém?
Děti snášet, pořádek doma udržovat?
Je to snad účel tvůj na světě tomto?
Proto jsi se trápila mezi zdmi tvého pokoje.

Opona spadne

Svět je jen hra divadelní
Emoce, vášně vzplanou
Musíš poznat rozdíl mezi hrou a realitou
Barvy se od dětství změnily.
Copak už neoceníš ptáků zpěv?
Laskavost se náhle mění ve slabost.
Nesmíš ukazovat svou citlivost.
Chceš zradu poznat?
Lidé umí svou věrnost předstírat.
Zklamání určitě ani nepřekvapí,
Když důvěra se ti zase nevyplatí.
Stopy po lidech se jizvami stanou.
Dostanou se ti pod kůži.
Střepy po odporné lži...
Na bílém koni tě princ nezachrání
Jen pro jeho potěšení
Jsi obětovala sebeúctu svoji
Význam už nemůžeš najít
Ne jednou jsi překročil hranici svou.
Dětské tváře, které jsi znal,
Poznaly už co je žal.
A když opona spadne
Nic se nezdá opravdové
Jelikož to, na čem společnosti záleží
K dýchání nestačí.